

IN DE NAAM VAN DE VADER

De zoon, de nieuwe thriller van Jo Nesbø, is brutaal en gewelddadig, maar hunkert ook naar liefde, compassie en vergeving.

Sonny slijt zijn dagen in de gevangenis. Hij is een zachte, enigmatische jongen bij wie de andere gevangenen graag te biechten komen, want Sonny luistert zonder te oordelen en vergeeft in ruil voor een paar zakjes heroine ieders zonden. Zelfs de corrupte gevangenisdirecteur weet dat hij Sonny moorden in de schoenen kan schuiven zonder dat de jongen zich daartegen verzet. Sonny wil niet weg uit de gevangenis, hij wil alleen rust. En zijn dope.

Tot een doodzieke gevangene aan hem opbiecht dat Sonny's vader géén corrupte politiemans was die zelfmoord heeft gepleegd. Buiten de gevangenis muren is rechercheur

CENTRALE ZINNEN

Het was de stilte. Het zuigende vacuüm van iemand die slechts luistert, zonder te reageren, zonder te oordelen. Die zonder iets te doen de woorden en geheimen uit je trekt.

Simon Kefas intussen verwikkeld in het onderzoek naar de dood van een pedofiele priester. Alle sporen die hij volgt, schijnen telkens weer uit te komen bij de grote maffiabaas die Oslo regeert. De 'Tweeling' heeft iedereen in zijn greep: van drugdealer tot politieagent én de gevangenisdirecteur. Als Sonny uit de gevangenis ontsnapt, is de jacht open. De zoon zoekt de moordenaars van zijn vader, maar de moordenaars jagen ook op hem. Pas op de laatste bladzijden van dit kat-en-muisspel blijken het verraad en de leugens nog grotesker dan je zelf

zou kunnen verzinnen.

Jo Nesbø toont net als in zijn Harry Hole-reeks de lelijke achterkant van het Noorse welvaartsmodel. Vaderloze kinderen, lekgespoten junkies en smerige onderwereldoorlogen met barbaarse wraakpartijen. Alles en iedereen is er te koop. Maar waar Nesbø echt mee verrast zijn de tedere, persoonlijke details die zijn personages bloed geven. De gokverslaafde politiemans heeft een vrouw die langzaam blind wordt, de verknijpte junkie stelt op messiaanse wijze het leed van de armen en verworpenen. Hoe gewelddadig ook, Nesbø stop zo veel liefde in *De zoon* dat het boek veel meer is dan een zaterdagavondthriller. JOHANNA SPAEY

DE ZOON

Jo Nesbø, Cargo
[oorspronkelijke titel: Sønner],
v480 blz., € 19,90.
★★★★★

JO NESBØ

Hij is een geboren verhalenverteller, ook al heeft hij verdomd lang zijn best gedaan om géén schrijver te worden. Eerst probeerde Jo Nesbø het als profvoetballer, daarna ging hij economie studeren en begon hij met een eigen muziekgroep, Di Derre. Hij debuteerde pas op zijn 37*, en die eerste thriller, met de drankverslaafde Harry Hole, werd meteen een wereldwijd succes. Voor de Hogarth Shakespeare Series werd hij gevraagd om *Macbeth* in een nieuw jasje te steken. Andere grote namen die aan zo'n Shakespeare-hervertelling werken, zijn Margaret Atwood, Jeanette Winterson en Howard Jacobson. Nog even geduld, want pas in 2016 verschijnt Nesbø's *Macbeth*.

DOES YELLOW RUN FOREVER?
Jagen we enkel regenbogen na?

[BOEK IN BEELD]

DOES YELLOW RUN FOREVER?

Paul Graham, MACK, 96 blz., € 35.
★★★★★

Precieus: het woord lijkt zowat uitgevonden voor een opgesierd boek als *Does Yellow Run Forever?* van Paul Graham. Klein formaat, geelfluwelen cover, glossy print en zowaar een vergulde boeksneede. Dat je het geweldige gevoel krijgt een kostbaar goed in handen te hebben, is uiteraard niet zonder reden. In *Does Yellow Run Forever?* confronteert Graham ons namelijk met een existentiële vraag. Wat is waardevol? Waar streven we naar in ons leven? Het boek bundelt drie verschillende fotoreeksen, door Graham met ragnijne gouddraad door elkaar geweven en in hetzelfde delicate tempo, inclusief blanco spreads, over de pagina's verspreid als in 's mans wonderlijke meesterwerk *A Shimmer of Possibility*, de visuele kortverhalen-

bundel vol vluchtige momenten uit het alledaagse, zij het hier en daar ontworpen Amerikaanse bestaan. De beelden symboliseren en reflecteren, maar laten vooral veel open. Regenbogen in het westen van Ierland, die vanzelfsprekend verwijzen naar de mythische pot met goud, maar uiteindelijk ook naar Grahams politiek verstoorte landschappen in *Troubled Land* uit de jaren tachtig en naar *Ceasefire*, waarin de fotograaf zijn lens richtte op de bijgepakte donkere wolken boven belangrijke Ierse steden tijdens het staakt-het-vuren in 1994. De steeds terugkerende slapende zwarte vrouw – Grahams partner naar verluidt – lijkt een metafoor voor het dromen van een betere toekomst, en kun je bijgevolg ook zien als een stille wenk naar eerder Amerikaans werk

als *American Night*, waarin fel overbelichte beelden van schijnbaar dolende Afro-Amerikanen een striemende aanklacht vormen tegen raciale ongelijkheid. De schreeuwelijke vitrines van op goud beluste pandjeshuizen ten slotte bevinden zich in New York, Grahams thuisstad en de zelfverklaarde plek waar eenieder kan en mag dromen.

Hoe groot is de kloof tussen droom en realiteit? Jagen we enkel regenbogen na? Het meest treffende beeld in *Does Yellow Run Forever?* toont een in laag zonlicht badend pandjeshuis – van het soort waarin menig Amerikaanse droom uiteenspatte – tijdens het zogenaamde gouden uur, onder een dreigende hemel waarop elk moment een nieuwe regenboog lijkt te zullen verschijnen. STEFAN VAN THUYNE